

TESS GERRITSEN

Ateşin Şarkısı

Polisiye
Gerilim

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı

Aşk Ölümünden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Diriliş

ATEŞİN ŞARKISI

Orijinal adı: Playing with Fire

© 2015, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizceden çeviren: Cumhuriyet Mısırlıoğlu

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Jane Rotrosen Agency, LLC'den satın alınmıştır.

1. baskı / Martı Yayınları, 2016

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Haziran 2024 / ISBN 978-625-6666-66-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ateşin Şarkısı

Tess Gerritsen

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu

JULIA

Eski kitapların, dökülmeye yüz tutmuş sayfaların ve zamana yenik düşmüş deri ciltlerin kokusunu kapı aralığından bile alabiliyordum. Arnavutkaldırımli bu çıkmaz sokakta önlerinden geçtiğim diğer antikacı dükkânlarının klimaları çalışıyordu, kapıları da sıcak içeri girmesin diye kapalıydı; bir tek bu dükkânın kapısı beni içeri davet edercesine açıktı. Roma'daki son günümdü bu, seyahatime dair bir hatıra bulmak için son şansım. Rob için ipek bir kravat, üç yaşındaki kızımız Lily için her yeri fırfırlı bir elbise aldım ama kendime hâlâ bir şey bulamadım. Fakat bu antikacı dükkânının vitrininde aradığım şeyi gördüm.

Öyle koyu bir karanlığa adım attım ki gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Dışarısı yanıyordu ama içerisi tuhaf bir şekilde serindi, sıcaklığın ve ışığın girmediği bir mağarada gibiydim. Gölgedeki cisimler yavaş yavaş şekil almaya başladığında kitap dolu rafları, eski gemici sandıklarını gördüm. Bir köşede zırhı paslanmaya yüz tutmuş bir ortaçağ kıyafeti. Duvarlarda yağlıboya tablolar, hepsi de cıcaflı, zevksiz şeyler, çerçevelerinden sarkan fiyat etiketleri sararmış. Dükkân sahibinin duvar oyuğunda durduğunu fark etmedim, o yüzden bana İtalyanca bir şeyler söylediğinde irkildim. Dönüp sesin geldiği tarafa baktığımda, kaşları üstüne kar yağmış tırtıla benzeyen, yerden bitme bir adam gördüm.

"Affedersiniz" dedim. "*Non parlo Italiano.*"¹

"*Violino?*" Sırtıma astığım keman kılıfımı gösterdi. Otel odasında bırakılmayacak kadar değerli bir enstrüman olduğu için hep

1. (*İtl.*) İtalyanca bilmiyorum. (ç.n.)

yanımda taşıyordum. “*Musicista?*” diye sordu elleriyle havada hayali bir keman çalarak.

“Evet, müzisyenim. Amerika’dan geliyorum. Bu sabah festivalde çaldım.” Kibarca başını salladı ama beni anladığını sanmıyordum. Vitrinde gördüğüm şeyi gösterdim. “Şu kitaba bakabilir miyim? *Libro. Musica.*”

Gidip vitrinden müzik kitabını çıkarıp bana uzattı. Sayfalar dokundukça ufalanıp dökülecek gibiydi, o kadar eskimişti. Yazılar İtalyancaydı, kapağında *Gypsy* yazıyordu, altında da keman çalan, kabarık saçlı bir adamın resmi vardı. İlk sayfayı açtım, minör gamdan yazılmış bir şarkıydı. Bildiğim bir parça değildi ama parmaklarım hüzünlü melodisini çalmaya can atıyordu. Evet, sürekli peşinde olduğum bir şeydi bu, unutulmuş ve yeniden keşfedilmeyi hak eden eski şarkılar.

Diğer şarkıları karıştırırken boşa bir sayfa kayıp yere uçtu. Kitabın bir parçası değildi ama nota çizgilerinin üstü kurşunkalemle doldurulmuş bir elyazması şarkı olduğunu görebiliyordum. Bestenin adı da tepeye zarif harflerle yazılmıştı.

Incendio. Besteleyen: L. Todesco.

Müziği okurken notaları kafamın içinde duydum ve birkaç mezür sonra bunun güzel bir vals olduğunu anladım. Parça, mi minör gamında basit bir melodiyle açılıyordu. Ama on altıncı mezüre gelindiğinde müzik giriftleşiyordu. Altmışıncı mezürdeyse notalar üst üste binmeye, nota arızaları kalabalıklaşmaya başlıyordu. Sayfanın arkasını çevirip baktım, bütün mezürler kurşunkalem izleriyle doluydu. Yıldırım hızında arpejlerle birlikte melodi, tüylerimi diken diken eden bir nota girdabına doğru koşturuyordu.

Bu kesinlikle benim olmalıydı.

“*Quanto costa?*” diye sordum. “Hem bu sayfayı hem de kitabı almak istiyorum.”

Adam bana gözlerinde kurnaz bir pırıltıyla baktı. “*Cento.*” Sonra cebinden bir kalem çıkarıp rakamı avucunun içine yazdı.

“Yüz euro mu? Ciddi olamazsınız.”

“*E’ vecchio.* Antika.”

“*O kadar da eski değil ama.*”

Omuz silkişti ister beğen ister beğenme diyordu. Gözlerimdeki açlığı görmüştü bir kere; bu eski püskü Çingene şarkıları kitabı için fahiş bir fiyat çekebileceğini ve benim de o parayı ödeyeceğimi anlamıştı. Müzik benim tek müsrifliğimdi. Mücevhere, giyim kuşama, tasarım ayakkabılara falan hiç ilgim yoktu. Gerçekten değer verdiğim tek eşyamsa, şimdi sırtımda asılı duran yüz yaşındaki kemanımdı.

Parayı ödedikten sonra adam faturasını kesti ve dükkândan dışarı, çorba kıvamındaki akşamüzeri sıcağına çıktım. İçeride üşümem ne tuhaftı! Dönüp baktım ama bina cephesinde klima yoktu; bir tek kapalı pencereler ve çatıdaki cehennem zebanisi şekilli oluk ağızlarını gördüm. Medusa başlı kapı tokmağından yansıyan güneş gözüme girdi. Kapı şimdi kapalıydı ama dükkân sahibi tozlu pencerenin arkasından bana bakıyordu. Sonra da panjuru indirip gözden kayboldu.

Kocam Rob, Roma'dan aldığım kravata bayılmıştı. Yatak odasındaki aynanın karşısına geçmiş, boynundaki parlak ipeği ustaca ayarlamakla meşguldü. "Sıkıcı toplantıları hareketlendirmek için ideal bir şey bu" dedi. "Ben sayıları sıralarken, millet bu renkler sayesinde uyanık kalır." Kocam otuz sekiz yaşında ama evlendiğimiz günkü gibi zayıf ve formdaydı. Yıllar sadece şakaklarına birkaç beyaz atmış, o kadar. Kolalı beyaz gömleği ve altın kol düğmeleriyle tam bir Boston muhasebecisiydi. İşi gücü rakamlar; kâr, zarar, mal varlıkları, borçlar... Dünyayı matematik terimleriyle okuyordu. Kravatını kusursuz bir düğüm halinde bağlarkenki hareketlerinde bile geometrik bir kesinlik vardı. Birbirimizden ne kadar da farklıydık! Benim sayı namına önem verdiğim tek şey, çaldığım müziklerin senfoni ve opus numaraları, tempo ölçüleri falandı. Rob herkese, bana bu yüzden tutulduğunu söylüyordu; onun aksine bir sanatçı, günışığında dans eden hayali bir yaratık olduğum için. Eskiden bu farklılığımız bizi ayırır diye, ayakları her zaman yere basan Rob hayali bir yaratık olan karısının bulutların üstünde dolaşmasından

sıklır diye endişe duyardım. Ama aradan on yıl geçmesine rağmen hâlâ birlikteydik, hâlâ birbirimize âşıktık.

Boynundaki düğümü sıkılaştırırken bana aynadan gülümsedi. “Bu sabah çok erken kalktın Julia.”

“Hâlâ Roma saatindeyim de ondan. Orada şimdi öğlen on iki. Anlayacağın, *jet lag*’in iyi yanları da var. Bugün bir sürü işimi halledebilirim.”

“Benim tahminim öğlene doğru pilin biter. Lily’yi kreşe bırakmamı ister misin?”

“Hayır, bugün evde kalsın. Bütün hafta ondan ayrıldım zaten, suçluluk duyuyorum.”

“Suçluluk duymana gerek yok. Val halan kolları sıvayıp her şeyi halletti. Her zamanki gibi.”

“Kızımı çok özledim. Bugün ondan ayrı tek bir dakika geçirmek istemiyordum.”

Dönüp bana, kusursuz bir şekilde ortaladığı kravatını gösterdi, ardından “Planın ne bakayım?” diye sordu.

“Hava çok sıcak, havuza gideriz herhalde. Belki bir ara da kütüphaneye uğrar, yeni kitaplar seçeriz.”

“Plan diye buna denir işte.” Eğilip beni öptü, yeni tıraş olmuş yüzü taze limon kokuyordu. “Sen yokken tadım tuzum olmuyor bebeğim” diye mırıldandı. “Belki bir dahaki sefere ben de izin alırım, birlikte gideriz. Böylesi çok daha iyi...”

“Anneciğim, bak! Güzel oldum bak!” Üç yaşındaki kızımız Lily dans ederek yatak odamıza girdi, Roma’dan aldığım yeni elbisesinin içinde dönüyordu. Elbiseyi dün akşam denedi ve üzerinden hiç çıkarmadı. Ben fark etmeden üstüme atladı, ikimiz birlikte yatağa yuvarlanıp kahkahalarla güldük. Şu dünyada kendi çocuğumun kokusu kadar tatlı bir şey yoktu ve ben her bir molekülünü ciğerlerime çekmek, bütün bedenini içime alıp onunla tekrar bir olmak istiyordum. Göğsümde kıkır kıkır oynayan sarı saçları ve lavanta rengi fırfırları sımsıkı sararken, Rob da kendini yatağa atıp ikimizi birden kollarının arasına aldı.

“Dünyanın en güzel iki kızı bir arada” dedi sonra. “Ve ikisi de benim, ikisi de benim!”

“Babacığım, evde kal” dedi Lily.

“Keşke kalabilseydim tatlım.” Rob, Lily’nin kafasına kocaman bir öpücük kondurduktan sonra gönülsüzce ayağa kalktı. “Babacığın işe gitmesi gerekiyor ama şanslısın bak. *Bütün gün* anneciğinle birlikte olacaksın.”

“Hadi gidip mayolarımızı giyelim” dedim Lily’ye. “Birlikte harika vakit geçireceğiz. Sadece sen ve ben.”

Gerçekten de harika vakit geçirdik. Havuzda etrafa su sıçrata sıçrata oynadık. Öğlen yemeğinde pizza ve dondurma yiyip sonra kütüphaneye gittik. Lily içinde en sevdiği hayvan olan eşek resimli iki yeni kitap seçti. Ama öğleden sonra üç gibi eve döndüğümüzde yorgunluktan komaya girecek haldeydim. Rob’un tahmin ettiği gibi *jet lag* etkisini gösterdi ve içimde o an yatıp uyumak için dayanılmaz bir istek oluştu.

Ama maalesef Lily’de uykudan eser yoktu, eski bebek kıyafetlerinin olduğu kutuyu kedimiz Juniper’ın şekerleme yaptığı verandaya getirmişti bile. Lily, Juniper’ı giydirmeye bayılıyordu; kafasına bir bone geçirmiş, şimdi de ön patilerinden birini bir hırkanın koluna sokmaya çalışıyordu. İhtiyar, tatlı kedimizse her zamanki gibi onca dantele ve fırfıra gıkını çıkarmadan katlanıyordu.

Juniper’ın baştan yaratılması bittikten sonra kemanımı ve nota sehпасını verandaya getirip Çingene melodilerinin olduğu kitabı çıkardım. O boştaki sayfa bir kez daha kayıp ayaklarımın dibine düştü. *Incendio*.

Bu parçaya Roma’da satın aldığım günden beri bakmamıştım. Şimdi sayfayı sehpa takarken, o karanlık antikacı dükkânı ve duvardaki boşluğa bir mağara yarattığı gibi saklanmış sahibi geldi aklıma. Ve birden, sanki dükkânın serinliği bu müziğe yapışıp kalmış gibi üstüme bir üşüme geldi, tüylerim diken diken oldu yine.

Sonra kemanımı alıp çalmaya başladım.

Bu nemli akşamüzeri enstrümanımın sesi her zamankinden derin ve zengin çıkıyordu, tonu her zamankinden daha tatlı ve sıcaktı. Valsin ilk otuz iki mezürü kafamda çaldığım kadar güzel, hüznü, yas dolu bir baritondtu. Fakat notalar kırkıncı mezürde hızlanmaya başladı. Melodi eğrilip bükülüyor, arızalar devreye

giriyordu; mi telinde yedinci pozisyona kadar indim. Tempoda ve akışta kalmak için çabalarken alnımda boncuk boncuk terler belirdi. Yayım büyülenmişti sanki; başına buyruk hareket ediyor, bense ona ayak uydurabilmek için peşinden koşturuyordum. Ah, ne muhteşem bir müzikti bu! Altından kalkabilirsem tam bir sahne eseriydi. Notalar artık skalayı bile zorlamaya başladığında bütün hâkimiyetimi kaybettim; pozisyonlar kaçıyor, tonlar bozuluyor, müzik çılgn bir noktaya doğru tırmanırken sol elime kramplar giriyordu.

O anda küçük bir el bacağıma tuttu. Tenimde bir sıcaklık ve ıslaklık hissettim.

Çalmayı bırakıp aşağı baktım. Lily kafasını kaldırmış, turkuvaz rengi bir göl kadar berrak gözleriyle bana baktı. Ben korkuyla sıçrayıp kanlı elinden bahçe aletini kaparken, onun durgun mavi gözlerinde en ufak bir kıpırtı bile olmadı. Çıplak ayakları verandada izler bırakmıştı. Dehşetim gittikçe tırmanırken o ayak izlerini takip edip kanın geldiği yere gittim.

Sonra çılglık atmaya başladım.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Rob kedinin kanunu verandadan silmeme yardım etti. Zavallı ihtiyar Juniper'ımız siyah bir çöp poşetine sarılı halde gömülmeyi bekliyordu. Mezarını, bahçeye her gelişimde görmek zorunda kalmayayım diye uzak bir köşeye, leylakların arkasında bir yere kazdık. Juniper on sekiz yaşındaydı ve gözleri son zamanlarda neredeyse kör olmuştu. Böylesine sevgi dolu bir hayat arkadaşımızı sonsuzluğa bir çöp torbası içinde göndermemiz doğru değildi ama o kadar sarsılmıştım ki o anda aklıma başka bir alternatif gelmemişti.

"Kazayla olduğundan eminim" dedi Rob ısrarla. Kirli süngeri kovaya atınca su sihirli bir değnekle dokunulmuş gibi bir anda iğrenç bir renge büründü. "Lily takılıp üstüne düştü herhalde. Tanrı'ya şükür, keskin ucu ona denk gelmemiş, yoksa gözünü çıkarırdı. Belki de daha kötüsü olurdu."

"Onu çöp torbasına ben sardım, hayvanın ne halde olduğunu da ben gördüm. Vücudunda birden fazla yara izi vardı. İnsan üç kez nasıl takılıp düşer ki?"

Sorumu duymazdan gelip cinayet aleti olan sivri uçlu karahindiba çapasını eline aldı. "Peki ama bu eline nasıl geçti?"

"Geçen hafta bahçeyi çapaladım. Sonrasında alet dolabına koymayı unuttum herhalde." Çapanın hâlâ kanlı olan uçlarını görünce kafamı çevirdim. "Rob, Lily'nin bütün bunlara verdiği tepki seni rahatsız etmiyor mu? O aleti Juniper'a sapladıktan birkaç dakika sonra benden meyve suyu istedi. Beni asıl korkutan bu işte. Yaptığını böyle sakince karşılıyor olması."

"Anlayacak yaşta değil. Üç yaşında bir çocuk ölümün ne olduğunu bilmez."

“İyi ama canını acıttığını anlamış olmalı. Hayvan mutlaka bir ses çıkarmıştır.”

“Sen duymadın mı peki?”

“O sırada keman çalıyordum. Lily ile Juniper da verandanın şu ucundalardı. Gayet iyi anlaşıyor gibilerdi. Ta ki...”

“Belki de hayvan tırmalamıştır onu. Yani onu kıskırtacak bir şey yapmıştır.”

“Git kollarına falan bak. Üstünde tek bir iz bile yok. Ayrıca ne kadar tatlı bir kedi olduğunu biliyorsun. Tüylerini de çeksen, kuyruğuna da bassan pati atmazdı. Onu henüz yavru kedyken almıştım, şimdi bu şekilde öldüğünü düşündükçe...” Sesim çatladı, bu kadar üzüntüyü ve yorgunluğu daha fazla kaldıramayınca kendimi verandadaki koltuklardan birine bıraktım. Beş altı metre ötemde can veren eski dostumu koruyamamanın suçluluğu altında eziliyordum. Beni nasıl teselli edeceğini bilemeyen Rob beceriksizce omuzlarımı sıvazladı. Mantıksız, matematiksiz düşünemeyen kocam bir kadının gözyaşları karşısında çaresizdi.

“Hey, tamam bebeğim” diye mırıldandı. “Yeni bir yavru almayaya ne dersin?”

“Ciddi olamazsın. Lily’nin Juniper’a yaptıklarından sonra mı?”

“Tamam, aptalca bir fikirdi, kabul ediyorum. Ama lütfen Julia, lütfen onu suçlama. Eminim Juniper’ı en az bizim kadar özlüyor. Sadece ne olup bittiğinin farkında değil, o kadar.”

“Anneciğim!” diye seslendi Lily, az önce uyusun diye yatırdığım odasından. “Anneciğim!”

Seslendiği ben olsam da onu yataktan Rob çıkardı, genel de avutmak için kucağıma alıp oturduğum sallanan sandalyeye oturan bu defa Rob oldu. Onları izlerken, o sandalyede saatlerce kızımı oturup salladığım, onun kadife yanaklarını göğsüme bastırdığım geceleri hatırladım. Sadece ikimize ait, uykusuz, sihirli geceleri. Gözlerine bakıp, “Lütfen bu anları unutma. Anneciğinin seni ne kadar sevdiğini hiçbir zaman unutma” diye fısıldadığım geceleri.

“Kedicik gitti” diye ağladı Lily yüzünü Rob’un omzuna gömüp.

“Evet tatlım” diye mırıldandı Rob. “Kedicik cennete gitti.”

“Sizce üç yaşındaki çocuk için bu normal bir davranış mı?” diye sordum bir hafta sonraki doktor ziyaretimizde. Doktor Cherry o sırada karnını inceliyordu, kasıklarına bastırınca Lily gıdıklanıp kıkır kıkır güldü. Adam çocukları gerçekten seviyor gibiydi, Lily de bu sevgisine tüm cana yakınlığıyla karşılık veriyordu. Kulaklarına bakmak istediğinde kafasını ses etmeden çevirdi, dilinin üstüne kaşığı bastırduğunda ağzını kocaman açtı. Sevgili kızım karşılaştığı her yabancıyı kendine hayran bırakmakta çok ustaydı.

Doktor nihayet muayenesini bitirdikten sonra doğrulup bana baktı. “Agresif davranışlar endişe etmeyi gerektirmez. Bu yaştaki çocuklar kendilerini tam manasıyla ifade edemedikleri için kolaylıkla öfkelenabiliyor. Sizin de dediğiniz gibi, henüz üç dört kelimedenden uzun cümleler kuramıyor.”

“Peki bu endişelenmem gereken bir şey mi? Yaşlıları kadar çok konuşmaması yani.”

“Hayır, hayır. Gelişim adımları çocuktan çocuğa değişir. Çocuklar arasında büyük farklılıklar görülebiliyor ama Lily’nin gelişimi diğer her bakımdan beklendiği gibi. Boyu, kilosu, motor becerileri tamamen normal.” Kızımı muayene masasının kenarına oturtup kocaman gülümseyerek, “Sen nasıl da iyi bir kızsın bakayım!” dedi. “Keşke bütün hastalarım senin kadar uslu olsaydı. Kızınızın nasıl odaklandığını, ne kadar dikkatli olduğunu görüyorsunuz.”

“Peki, kedimizin başına gelenlerden sonra daha da kötü bir şey yapıp yapmayacağını...” Lily’nin beni izlediğini ve söylediklerimi dinlediğini fark edince sustum.

“Bayan Ansdell” dedi doktor sakince, “hadi siz Lily’yi oyun odasına götürün. Bunu ikimiz baş başa konuşalım.”

Adam haklıydı elbette. Benim zeki ve duyarlı kızım sandığımdan çok daha fazlasını anlıyordu. Doktorun dediğini yapıp onu muayene odasından çıkardım, hastalar için ayrılmış oyun alanına götürdüm. Odanın her yeri oyuncak doluydu; keskin uçları ya

da masum ağızlar tarafından yutulacak küçük parçaları olmayan, parlak, plastik oyuncaklar. Kızımın yaşlarında bir oğlan çocuğu yerde diz çökmüş, kırmızı bir damperli kamyonu halının üstünde ittirirken ağızyla motor sesi çıkarıyordu. Lily'yi alana bıraktığımda doğruca plastik fincanların ve bir çaydanlığın olduğu küçük masaya gitti. Çaydanlığı alıp fincanlara hayali çay doldurdu. Bunu yapmayı nereden öğrenmişti acaba? Ben bir kez çay partisi vermemişken onun tipik kız davranışları sergilemesi, oğlanın da kamyonuyla oynarken motor sesi çıkarması ne kadar ilginçti!

Odasına girdiğimde Doktor Cherry'yi masasında oturur halde buldum. Bir gözetleme penceresinden yan odada oynayan iki çocuğu seyredebiliyorduk. Odanın öbür tarafında, bizi göremesinler diye tek taraflı bir ayna vardı. İki çocuk birbirlerinden ayrı, kendi erkek ve kız dünyalarında oynamaya devam ediyorlardı.

"Bence siz bu olayı gereğinden fazla büyütüyorsunuz" dedi doktor.

"Ama o daha üç yaşında ve kedimizi öldürdü."

"Bu olmadan önce herhangi bir belirti gördünüz mü? Yani hayvana zarar vereceğine dair bir işaret?"

"Hiçbir şey görmedim. Juniper evlenmeden önce de benimle, haliyle Lily de onunla büyüdü. Ama ona karşı her zaman nazik ve şefkatli olmuştur."

"Peki bu saldırısını ne tetiklemiş olabilir? Öncesinde kızgın mıydı mesela? Sizden bir şey istedi de alamadı mı?"

"Hayır, huzurlu ve halinden memnun görünüyordu. Onlar oynarken ben de biraz keman egzersizi yaptım."

Bu son detay doktoru düşündürmüştü. "Keman çalmak epey bir konsantrasyon istiyor olmalı."

"Yeni bir parça üzerinde çalışıyordum. Yani evet, tüm dikkatimi ona vermiştim."

"Belki de nedeni budur. Siz başka bir şeyle meşgul olduğunuz için o da sizin dikkatinizi çekmeye çalışmıştır."

"Kedimizi öldürerek mi?" Elimde olmadan güldüm. "Bu biraz şiddetli bir yöntem değil mi?" Gözetleme penceresinden hayali çay davetine tatlı tatlı devam eden altın saçlı kızıma baktım. Bir

sonraki ihtimali pek dillendirmek istemiyordum ama yine de sormak zorundaydım. “İnternette hayvanlara zarar veren çocuklarla ilgili bir yazı okudum. Bunun çok kötü bir belirti olduğunu söylüyordu. Çocuğun ciddi duygusal problemleri olduğu anlamına gelebilirmiş.”

“Siz bana güvenin Bayan Ansdell” dedi doktor iyi niyetli bir tebessümle. “Lily büyüyünce seri katil olmayacaktır. Ama bakın, eğer hayvanlara tekrar tekrar zarar verseydi ya da ailede bir şiddet geçmişi bulunsaydı ben de endişe ederdim.”

Ben bir şey demeyince sessizliğim karşısında kaşları çatıldı.

Sonra alçak sesle, “Benimle paylaşmak istediğiniz bir şey mi var?” diye sordu.

Derin bir nefes aldım. “Ailede bir geçmiş var aslında. Bir akıl hastalığı.”

“Kocanızın tarafında mı, sizin tarafınızda mı?”

“Benim.”

“Lily’nin dosyasında böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Söylemedim de ondan. Böyle şeylerin kalıtsal olduğunu düşünmediğim için.”

“Böyle şeyler derken?”

Cevap vermeden önce biraz düşündüm; gerçeği anlatmak istiyordum ama gereğinden fazlasını değil. Oyun odasının penceresinden güzeller güzeli kızıma baktım. “Kardeşim doğduktan kısa bir süre sonra başlamış. Ben o zaman iki yaşında olduğum için fazla bir şey hatırlamıyorum. Ayrıntıları yıllar sonra halamdan duydum. Söylediğine göre annem bir çeşit zihinsel çöküş yaşamış. Hatta başkalarına zarar vermesin diye bir enstitüye gönderilmiş.”

“Bu çöküşün zamanlamasına bakarak doğum sonrası depresyon ya da başka çeşit bir psikoz olabileceğini düşünüyorum.”

“Evet, duyduğum kadarıyla konulan teşhis buymuş. Birkaç psikiyatristin gözetiminden geçtikten sonra zihinsel olarak ehil olmadığına ve yaptıklarından sorumlu tutulamayacağına karar verilmiş.”

“Ne yapmış ki?”

“Kardeşimi, küçük kardeşimi...” Sesim iyice alçalıp fısıltıya dönüştü. “Onu elinden düşürünce ölmüş. O sırada aklı yerinde değilmiş. Bazı sesler duyuyormuş.”

“Üzüldüm. Aileniz için acı verici zamanlar olmalı.”

“Bütün bunların babam için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Hem bir çocuğunu kaybediyor hem de karısı bir hastaneye kapatılıyor.”

“Peki anneniz hastanede iyileşmiş mi?”

“Hayır. İki yıl sonra apandisiti patlayınca ölmüş. Onu hiç tanımadım ama şimdi onu düşünmeden yapamıyorum. Bir de Lily’yi düşünüyorum... Kedimize yaptığı şey belki de...”

Adam beni neyin korkuttuğunu şimdi anlamıştı. İç geçirip gözlüklerini çıkardı. “Sizi bir bağlantı olmadığına dair temin ederim. Şiddetin genetik aktarımı Lily’nin mavi gözlerini ve sarı saçlarını sizden alması kadar basit değildir. Gerçekten kalıtsal olduğu ispat edilen çok az vaka var. Örneğin Hollanda’daki bir ailenin neredeyse bütün erkekleri o ya da bu suçtan hapse girmiş. Bunun dışında, fazladan bir Y kromozomu olan erkek çocuklarının suç işlemeye daha yatkın olduğunu biliyoruz.”

“Kızlarda da böyle bir şey var mı?”

“Kızlar da sosyopat olabiliyor elbette. Ama bu genetik bir şey midir?” Kafasını salladı. “Elimizde bunu destekleyecek veriler olduğunu sanmıyorum.”

Veriler. Rob gibi konuşuyordu; o da hep rakamla, istatistikle konuşurdu. Bu erkekler sayılara nasıl da inanıyor! Bilimsel çalışmalardan, son araştırmalardan falan bahsedip duruyorlar. Peki, bunlar benim içimi neden rahatlatmıyordu?

“İçiniz rahat olsun Bayan Ansdell.” Doktor Cherry masanın üzerinden uzanıp elime dokundu. “Kızınız yaşına göre son derece normal. Hem dikkatli hem de şefkatli bir çocuk. Ayrıca dediğiniz gibi daha önce böyle bir şey yapmamış. Endişe etmenizi gerektirecek bir durum yok.”

Val halamın evine vardığımızda Lily arabanın arkasındaki koltuğunda uykuya dalmıştı. Hep bu saatlerde uyuduğu için derin uykudaydı, koltuğundan kaldırıp kucağıma alırken kıpırdanmıyordu bile. Ve tabii Eşek de her zamanki gibi yanındaydı, onsuз kesinlikle bir yere gitmiyordu. Bu arada o da son zamanlarda epey iğrenç görünüyordu; iyice eskidi, üstü tükürük lekeleriyle doluydu, muhtemelen bakteri de kaynıyordu. Zavallı Eşek o kadar çok yamandı ki amatör dikiş izlerim yüzünden Frankenştayn'ın oyuncak versiyonuna döndü. Şimdi de kumaşın yine bir yerinin yırtıldığını ve alttan dolgu malzemesinin çıktığını gördüm.

“Ah şuna bak, ne kadar tatlı!” dedi Val, ben Lily’yi eve taşıırken. “Melek bu, melek.”

“Onu senin yatağına yatırabilir miyim?”

“Tabii ki. Ama kapıyı açık bırak ki uyandığında duyalım.”

Lily’yi Val’in odasına götürüp yorganın üstüne yumuşakça bıraktım. Bir süre durup büyülenmiş gibi onu izledim. Üzerine eğilip kokusunu içime çektim, pembe yanaklarından yayılan sıcaklığı hissettim. Uykusunda iç geçirip, “Anneciğim” diye mırıldandı. Nedense bu söz beni hep gülümsetiyordu. Hamile kalmayı tekrar tekrar deneyip tekrar tekrar başaramadığım üzücü yıllardan ötü-rüydü belki.

“Bebeğim” diye fısıldadım.

Salona döndüğümde Val, “Ee, Doktor Cherry ne dedi bakalım?” diye sordu.

“Endişe edecek bir durum yokmuş.”

“Demedim mi sana? Çocuklar ile evcil hayvanlar iyi anlaşacak diye bir kural yok. Sen hatırlamazsın ama iki yaşındayken benim yaşlı köpeğıme rahat vermiyordun. Hatta bir keresinde seni hafifçe dişlemişti, sen de ona tokadı patlatmıştın. Bence Lily ile Juniper’ın arasında da böyle bir şey oldu. Çocuklar bazen düşünmeden hareket eder. Sonuçlarını düşünmeden.”

Camdan dışarı, Val’in bahçesine baktım. Domatesleri, yemyeşil otları ve çitlere tırmanan salatalıklarıyla küçük bir cennetti burası. Bahçe işlerine rahmetli babam da çok yatkındı. Yemek yapmayı, şiir okumayı, kafasına göre şarkı söylemeyi o da kız kardeşi Val

gibi severdi. Çocukluk fotoğraflarından gördüğüm kadarıyla tipleri bile benziyormuş; ikisi de sıksa ve esmermiş, ikisinin de saçları kısacıkmuş. Val'in evinde babamın o kadar çok fotoğrafı vardı ki onu ne zaman ziyarete gitsem yüreğim burkulurdu. Oturduğum yerin karşısındaki duvarda babamın on yaşındayken, elinde oltayla çekilmiş fotoğrafları asılıydı. On iki yaşındayken, amatör telsiz setiyle. On sekizinde, üstünde mezuniyet çüppesiyle. Hepsinde de aynı samimi, açık yürekli tebessümü görmek mümkündü.

Kitaplıkta da annemle birlikte, doğduktan sonra beni eve getirdikleri gün çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bu Val'in evinde annemin olduğu tek fotoğrafı. Buna müsamaha göstermesinin tek nedeniyse fotoğrafta benim olmamı.

Resimdeki yüzleri yakından incelemek için kalktım. "Tıpkı onun gibiyim. Bu kadar benzediğimi fark etmemiştim."

"Evet, ona benziyorsun gerçekten, o da çok güzel bir kadındı. Camilla ne zaman bir yere girse bütün başlar ona çevrilirdi. Bundan baban da nasibini aldı, ona sırlıslıkam âşık oldu. Annen zavalı kardeşime gün yüzü göstermedi."

"Ondan hep böyle nefret ediyor muydun?"

"Nefret mi?" Val bir an durup düşündü bunu. "Hayır, nefret diyemem aslında. Hele ki başlarda tam tersiydi. Ben de herkes gibi büyüme kapılmıştım. Onun gibi her şeye sahip olan bir kadın tanımamıştım da ondan. Güzeldi, zekiydi, yetenekliydi. Ah, bir de çok zevkli bir kadındı."

Acı acı güldüm. "İşte o kısmını almamışım bak."

"Ah tatlım. Sen annen ile babanın en iyi yanlarını almışsın. Camilla'nın güzelliğini ve müzik yeteneğini, babanın cömert yüreğini almışsın. Mike'ın başına gelen en güzel şeydin. Sen bu dünyaya gelmeden önce annene âşık olması üzücü tabii ama ne yapacaksın, ona âşık olmayan yoktu ki. Kadının etrafında insanı resmen içine çeken bir güç alanı vardı."

O an aklıma kızımın Doktor Cherry'yi nasıl kolaylıkla büyüleyebildiği geldi. Henüz üç yaşında ama karşılaştığı herkesi tavlamayı biliyordu. Bu bende hiçbir zaman olmayan, Lily'ninse doğuştan sahip olduğu bir yetenekti.

Kemancı Julia Ansdell Roma'daki bir antikacıdan garip bir müzik kitabı ve el yazması bir vals eseri satın alır. Daha notaları okurken valsın güzelliği karşısında büyülenir. Ancak eve dönüp bu güzel şarkıyı çalmaya başladığında etrafında garip olaylar olmaya başlar. Bu büyüleyici, tutku ve acı dolu müziğin uç yaşındaki kızı Lily'nin üstünde açıklanamaz bir etkisi vardır. Küçük kız önce evin kedisini sonra da Julia'yı bıçaklayınca Julia bu müziğin geçmişindeki gizemi ortaya çıkarmaya karar verir. Ailesini ve kendisini kurtarabilmek için Incendio adındaki bu valsın ardında yatan laneti bulmak zorundadır. Fakat müziğin notaları onu çok daha büyük bir tehlikenin kucağına düşürür.

"Nefes kesici... İlk sayfaları okuduktan sonra elinizden bırakamayacaksınız." David Baldacci

"Edebiyat, psikolojik gerilim ve duygu yüklü bir roman."
The Huffington Post

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6666-66-5

9 786256 666665

**Doğan
Kitap**